

Nº 108. ANY VIII.
Barcelona i d'agost
.....del 1952.....

Portantveu del C.C.
del Partit Socialis-
ta Unificat de Cata-
lunya.

COMENTARIS, per Joan Comorera, Secretari General del P.S.U. de C.

PLAÇA D'ARMES DE LA TERCERA GUERRA MUNDIAL ?

Els imperialistes ianquis estan intranquils i frenètics. El carro de la tercera guerra mundial s'enfonsa en les roderes i en els clots del caní. Els plans s'esmicolen i els terminis passen. Els marges de suposada superioritat damunt l'enemic "tradicional" s'estrenyen i de vegades esdevenen contraris. I els més saberuts dels tècnics a llur servei no sabien què inventar o fantasejar per a justificar uns salaris mal guanyats.

Ha passat el pla Marshall, pla de guerra, i l'economia europea occidental és més caòtica que mai, està més propera que mai de la fallida catastròfica. S'executa ara el pla "d'ajut militar"-P.A.M.- Centenars de vaixells han descarregat armes i municions en els ports europeus. L'exèrcit europeu segueix essent, però, una xifra teòrica. Primer, perquè el material "regalat" és vell i, sovint, inutilitzable. Segon, perquè el material nou és engolit per la guerra de Corea i el pou sense fons de Xiang-Kai-Yek. Tercer, perquè les energies militars franceses i angleses són absorbides pel Vietnam i l'Àfrica del Nord, per Malàsia i el Proper Orient. Quart, perquè els plans de rearmament europeu són irrealitzables. Cinquè, perquè els anglesos més que en armes noves pensen en desempal·legar-se del material en stoc, exportant-lo, per exemple a Espanya. Sisè, perquè l'exèrcit de l'Alemanya occidental no és volgut per ningú, comprès el poble alemany.

Els "grans" estratègues ianquis volien tenir a la fi d'aquest any, 60 divisions. A Lisboa s'acontentaren amb 40: 12 franceses, 10 alemanyes, etc. El desembre passaran comptes i no es trobaran gaire més enllà de zero. Quantes divisions franceses ? 4 o 5. Quantes divisions alemanyes ? Cap. Quantes italianes, belgues, holandeses, angleses ? Misteri ! Pòtser si que el Luxemburg executarà el pla. I encara !

Aleshores, què fer ? Els imperialistes ianquis s'expressen el cervell, donen voltes a la sinia. On trobar la carn de canó a bon preu per a llançar-la contra la Unió Soviètica i les democràcies populars ? No és possible imposar a França un règim feixista ? No és possible resuscitar Mussolini a Itàlia ? No és possible unificar Alemanya sota Hitler II ? L'on-San obre les butxaques, la xlientela en pren fins les engrunes. I després ? On són les divisions, els camps de concentració, la guillotina, la força, l'escenot d'execució, l'extermini dels fe-rotges comunistes, dels extra-nacionals ? I cal recomençar. L'oncle Sam augmenta els impostos, els obrers defensen amb va-gues un nivell de vida guanyat amb sang i suor, els generals

i senadors xeren pels colzes, els governs empresonen comunistes que els jutges han d'alliberar, la premsa malaeix a tant la ràtlla la cinquena columna moscovita... I l'oncle Sam obre la butxaca i... llegiu més amunt.

S'ha imposat el revisionisme. Eisenhower ha descobert que cal malfiar-se de França, car el 50 per cent de francesos són agnostics o ateus i Eisenhower necessita cristians purs que, ben confessats i combregats, llencin bombes atomiques o microbianes damunt les ciutats i camps de l'enemic "potencial". Altres teòrics han descobert una veritat encara més fenomenal: el millor campio de la democràcia seria un exèrcit feixista, el millor campio de la civilització cristiana seria un Caudillo custodiat per una guardia mora herètica.

I remirant els mapes han trobat a la cua d'Europa un territori anomenat Espanya i un Caudillo que en fa el que vol. Eureka! Vet'ací la salvació de les democràcies! Els galinsogats botiflers de "La Vanguardia" s'esgarganellaran cridant: si, si, "aquí tenemos el Capitan de Occidente" i, naturalment, el mejor ejército del mundo! Fou aleshores que caigué damunt d'aquest maleurat país el flagell dels generals i senadors ianquis xerraires i analfabets. I es des d'aleshores que mengen a Madrid les comissions militars nordamericanes i discuteixen amb Franco el preu de la carn de cano espanyola. Moment historic transcendental que Mac Cormick, propietari del "Chicago Tribune", admirador de Hitler, de Mussolini, de Chiang-Kai-Shek i de Franco, caracteritza dient: "si la guerra esclatés, a Europa res no contindria els exèrcits soviètics fins els Pirineus... L'imposant barrera natural dels Pirineus i els magnífics soldats de Franco darrera, serien la única ensopagada seriosa que tindrien a Europa occidental els homes de Stalin.

Les conclusions no desagraden pas als imperialistes innquis. Dubten però. Esborrar França? I els milions de dolars esmerçats? Acceptar la "capitanía occidental" de Franco i finançar el "mejor ejército del mundo"? I els milions que això costaria? I si els "teòrics" s'equivoquessin ara també? I van a pams! Con sofrir sense rebentar un nou desengany? Pressentiments justificats! Car els Mac Cormick han oblidat moltes coses. Han oblidat que la "barrera natural" dels Pirineus és una barrera de braus: la salta qui vol i com vol, i així ho feren cartaginesos i romans, gots i visigots, vandals i sueus, les companyies de Carles Magne i els exèrcits de Richelieu, de la Revolució, de Napoleó i de la Restauració... Que França posseeix les dues vessants del Pirineu Oriental, la capsalera d'ample avinguda que mena directament a Barcelona. Que els "magnífics soldats de Franco" son antifranquistes. Que el "mejor ejército del mundo" és, després de Carles I i en part de Felip II, l'exèrcit de les "gloriosas derrotas", un exèrcit de "pronunciamiento" i de guerra civil, un exèrcit que necessita anys i panys per a sotmetre quatre tribus bojes i mal armades del Rif, un exèrcit batut vergonyosament al front de Le-

ningrad - allí on l'ex-general Muñoz Grande guanyà la Maraton un exèrcit famolenc, sense entrenament i comenat per una casta corrompuda pel gaudi incontrolat d'un Estat feixista, un exèrcit que borda als de fora i mossega als de dins. Que la pròpia premsa del règim no creu en la falòrnia del "mejor ejército del mundo". Llegiu, si no, aquesta anècdota publicada pel diari "El Correo Espanol" de Bilbao - la brometa li costà 5.000 pessetes -: "dós soldats, un francès i l'altre espanyol discuteixen a la frontera. Quant tardarien els exèrcits de Stalin a arribar al Rhin? Un dia. I per arribar a París? Dos dies. I fins els Pirineus? Tres dies. I fins a Gibraltar? Quatre setmanes. Per què, doncs, aquesta diferència? Degut a l'estat de les carreteres"! Ni un borral del "mejor ejército del mundo"!

Malgrat tot, és possible que els imperialistes ianquis s'entestint en fer d'Espanya una plaça d'armes contra la Unió Soviètica i les democràcies populars. Pitjor per ells! Els dol.lars se'ls menjaran els stàlperlistes, i els pobles hispànics, amb les armes dels imperialistes, lluitaran contra el règim dishonorant de Franco i Falange.

LES REVELACIONS DE MONSENYOR. (i VI.) - En l'article publicat a "Ecclesia", la revista de l'Església vaticana espanyola, monsenyor l'arquebisbe de València ha dit: "Els obrers espanyols desitgen un canvi de règim, però no saben ben bé quina mena de canvi".

Sempre la veritat a nitges, monsenyor? Per què, si ha tingut el coratge de plantejar-se la qüestió, ha reculat davant les conclusions lògiques necessàries?

Hi ha el mínim i el màxim, monsenyor, la forma i el contingut. El mínim és la llibertat i la forma la República. Els obrers "desitgen unànimement llibertat i República. Ho dubta, monsenyor? Els obrers lluitaren per la llibertat i la República en temps de la Monarquia. Els obrers conquistaren la llibertat i la República el 14 d'abril del 1931. Els obrers derrotaren en batalles de carrer l'exèrcit sublevat el 19 de juliol del 1936, l'exèrcit atrinxerat a les casernes de Madrid el dia 20. Els obrers dirigiren l'economia, fabricaren armes, nordiren els rengles de l'exèrcit improvisat de la República i generals, oficials i quadres que el 19 de juliol eren mannyans, teixidors, paletes, mestres d'escola, comptables, comenat soldats d'ideologia antinilitarista, però abrindats per l'amor a un ideal de llibertat i de justícia, feren front durant 32 mesos a un exèrcit professional comenat per la casta militar enquadrat per 15.000 tècnics alemanys, reforçat per les divisions italianes i portugueses, per irlandesos, moros i legionaris - el trsitament famós exèrcit "nazional" - i sovint vengeren a Madrid i Guadalajara, a Belchite i a Terol, a Osca i Alt Arago, al Segre i l'Ebre. Pot creure, monsenyor, que els "obers espanyols" han oblidat tantes gestes d'heroisme i abnegació? Pot creure que els obrers catalans com assoliren el més alt nivell de vida, com ells i llurs fills tingueren

les portes obertes a totes les ambicions i realitzacions, sota el règim lliure i just de la Generalitat de Catalunya?

Certament, no senyor, "els obrers espanyols desitgen un canvi de règim". Accepteu, doncs, que "desitgen" també la República, que els obrers catalans "desitgen" restablir les llibertats nacionals, una Catalunya governada pels catalans. "Desitgen" més, encara. Volen que els militars retornin a les casernes i els sacerdots a les esglésies, que els militars renunciïn per a sempre a "salvar la pàtria", que els sacerdots desin el trabuc i practiquin l'Evangeli.

Els obrers saben quin ha d'ésser el contingut, la substància de la República. Disenteixen en quant als mètodes, no en quant a l'objectiu final. La classe obrera lluita per una societat sense classes, sense explotació de l'home i dels pobles, per la pau.

Com és possible que nonsenyor ignori veritats tan elementals? Si la veritat no fos tan evident, el tirà Franco s'oposaria al sufragi universal, directe i secret, a l'Església vaticana espanyola defensaria com ho fa l'estructura corporativa, feixista, de l'Estat franquista? El règim terrorista no pot tenir, però, més que un objectiu limitat: perllongar l'agonia d'una monstruosa conxorxa d'interessos. Ni Franco ni l'Església vaticana espanyola no han inventat res. Son tan salvatges com Ferran VII, tan inhumans com els inquisidors. La natiuïtat els guaita. On son els Beck, els Zankoff, els Hacha, els Tiso, els Mussolini, els Hitler? O creu, nonsenyor, que Franco, fill predilecte de l'Església vaticana espanyola, és immortal?

En l'article que venim comentant heu dit, nonsenyor, algunes veritats i semi-veritats i heu calunniat indignament la classe obrera, incapacitada avui de respondre com us mereixieu. En conjunt, heu fet un esforç per a sostreure a l'Església vaticana espanyola d'una molt greu responsabilitat històrica. No heu recíxit, perquè els comptes de l'Església vaticana espanyola només en part podran pagar-se si a temps i resoltament lluita contra un règim que sacrifica el Crist cada segon de la seva vida.

En tot cas, nonsenyor, no oblideu que volguen o no escriuïm la història de demà. Els pobles hispànics reconquistaran la llibertat i la República. I passaran comptes!

DESPERTA, CATALUNYA! - 7 - 1952.

El nacionalisme és una concepció burgesa. La classe obrera no ha d'ésser, doncs, nacionalista.

Nacionalisme és xenofòbia, xovinisme, racisme, un sistema pseudo-filosòfic que preté justificar l'agressió contra un altre poble suposadament inferior, l'opressió nacional d'un poble minoritari i més feble en el si del mateix Estat. Els nacionalistes enmetzinen la consciència i la intel·ligència dels ciutadans, adhuc de la classe obrera, per tal de mobilitzar-les en les guerres d'agressió o de repressió nacional interior.

Hitler ha estat l'exemple darrer i més tràgic. Para-